

กลวิธีการเล่าเรื่องที่ปรากฏในหนังสือกฎหมายแห่งกรรมของ ท.เลียงพิบูลย์ The narrative strategy that appears in the book of the law of karma Nort Liang Piboon.

ประกษ์ชาภรณ์ โลกคำลือ¹, สุภาวดี ยาทิ^{2*}
Praratcharaporn lokcomlue, Supawadi Yadi

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องที่ปรากฏในหนังสือกฎหมายแห่งกรรมของ ท.เลียงพิบูลย์ ใน 3 ประเด็น คือ ผู้เล่าเรื่อง ผู้ฟังเรื่องเล่า และการนำเสนอเรื่องเล่าจากหนังสือ “กฎหมายแห่งกรรม ฉบับ คนมีบาป” และ “กฎหมายแห่งกรรม ฉบับ หนีกรรมหนีเวร” ผลการศึกษา พบว่า ผู้เขียนนำเสนอเรื่องสั้นโดยผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่อง 2 ลักษณะ คือผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครหลัก และผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครรอง มีการใช้ผู้เล่าเรื่องที่ไม่เป็นตัวละครในเรื่อง 1 ลักษณะ คือ ผู้เล่าเรื่องแบบรู้แจ้ง นอกจากนั้นเรื่องสั้นบางเรื่องผู้เขียนนำเสนอโดยใช้ผู้เล่าเรื่อง 2 ลักษณะผสมกัน คือ ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครหลักกับผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครรอง ผลการศึกษา ผู้ฟังเรื่องเล่า พบว่า ผู้เขียนนำเสนอเรื่องสั้นโดยกำหนดให้มีผู้ฟังเรื่องเล่าที่ปรากฏในเรื่องเพียงเท่านั้น ซึ่งส่งผลต่อการเล่าลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ผลการศึกษากการนำเสนอ พบว่าผู้เขียนนำเสนอเรื่องสั้นในประเด็นการเปิดเรื่อง 2 วิธี คือ การเปิดเรื่องโดยการบรรยายหรือพรรณนาเหตุการณ์ และการเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย หรือพรรณนาตัวละคร ทั้งลักษณะภายนอกไปจนถึงความรู้สึกนึกคิด การดำเนินเรื่องส่วนมากผู้เขียนจะดำเนินเรื่องตามรูปแบบปฏิทิน ซึ่งเป็นการเล่าเหตุการณ์ตามลำดับเวลา และในส่วนของกาจบเรื่องเล่า มี 3 วิธี คือการจบเรื่องแบบให้ตัวละครประสบ

¹นักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง e-mail 6221011131@dru.ac.th
Position student. Branchelor of Arts Program in Thai Faculty of Humanities and Social Sciences, Lampang Rajabhat University

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง e-mail
supawadi@g.lpru.ac.th

Position Assistant Professor Dr. Branchelor of Arts Program in Thai Faculty of Humanities and Social Sciences, Lampang Rajabhat University

*ผู้ประสานงานหลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภาวดี ยาทิ

Corresponding author: Assistant Professor Dr. Supawadi Yadi

ความสุข การจบเรื่องแบบให้ตัวละครประสบความสำเร็จ และการจบเรื่องแบบไม่มีข้อยุติที่ชัดเจน จากการศึกษาวิเคราะห์ดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ท.เลียงพิบูลย์ ใช้กลวิธีการนำเสนอที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย มีการใช้ภาษาที่แฝงไปด้วยคำสอนเรื่องบาป บุญ คุณ โทษ

คำสำคัญ: กลวิธีการเล่าเรื่อง, กฎแห่งกรรม

Abstract

This research work aims to study narrative strategy that appears in the book of the law of karma Nort. Liang Piboon. in point is those 3 Liang phibun story listener story "action people are sinful" and the "law of karma karmic debts, debts to the official Edition". Educational books in books 2 of those people listening to stories and narrative presentation of the story finds the author presents short stories by a narrative, a character in the story who is the narrative style 2 is the main character and the narrator who is a secondary character. There is a story that is not a character in the story is a narrative style 1 style who enlightened sleep then some short story author presentation by using a mixture of styles, 2 story is who is the main character, narrative, with those secondary characters as narrative by the author can think frame the narrative proper. Studies in narrative audience issues, found that the author presents short stories have heard stories that appear in the story. Which affects the narrative to any. Study on issues of presentation. It found that the author of the short story in the presentation issues. The opening story is way 2 by a caption or describe events and stories with a caption or describe a character in both the external appearance till the thoughts. Most of the tale, the author will be performed by the calendar format, which is a narrative chronological event and, in the end the story there are 3 ways to form the end of the story, the characters, experiencing joy. The end of the story, the character style is experiencing sadness and end the matter without a clear decision. From the study of such analysis to see that t Liang phibun. Have the techniques andthe ability to offer a short story has an interesting and clear. Again both authors alsohave easy-to-under stand language. And theword teaches about sin.

Key words: Narrative stuntegies, Law of Karma

1. บทนำ

ในปัจจุบันบ้านเมืองและสังคมมีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ มากมาย สังคมมีแต่ความวุ่นวาย เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการกระทำของมนุษย์ ซึ่งปราศจากความยั้งคิดและความเมตตา เป็นพฤติกรรมที่ผิดวิสัยของมนุษย์ควรกระทำ เช่น ลูกทำร้ายพ่อแม่ พ่อแม่ฆ่าลูก มีการปล้นฆ่ากันอย่างฮึกเหิม ไม่เกรงกลัวต่อบาป ประชาชนในสังคมขาดที่พึ่งและที่ยึดเหนี่ยวทางด้านจิตใจ ทำให้ทุกคนต่างแสวงหาที่พึ่งทางใจและความสุขในชีวิต วรรณกรรมจึงมีส่วนสำคัญที่สามารถเป็นสื่อกลางอย่างหนึ่งในการสะท้อนให้เห็นสาเหตุของปัญหาและวิธีการแก้ไขที่สามารถเข้าถึงคนในสังคมได้ทุกคน นักเขียนหลายคนใช้วรรณกรรมเพื่อถ่ายทอดทรรศนะของตนผ่านถ้อยคำภาษาและการบรรยายเนื้อเรื่องที่แยบยล โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำให้เกิดความสงบสันติขึ้นในสังคม ดังที่ ตรีศิลป์ บุญขจร (2553, น.4-9) กล่าวถึงความสัมพันธ์ของวรรณกรรมกับสังคมเอาไว้ว่า

ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมกับสังคม เป็นเรื่องที่ไม่อาจปฏิเสธได้ทั้งนี้ เพราะนักเขียนคนเดียวเปรียบเสมือนคนสามคน คือเป็นนักประพันธ์เป็นหน่วยหนึ่งของคนรุ่นนั้น และเป็นพลเมืองของสังคม นักเขียนจึงยากที่จะหลีกเลี่ยงอิทธิพลของสังคมในยุคสมัยของตนได้วรรณกรรมกับสังคม ดังได้กล่าวแล้วว่า วรรณกรรมย่อมสัมพันธ์กับสังคม วรรณกรรมสะท้อนประสบการณ์ชีวิตในยุคสมัยไม่ว่านักเขียนจะจงใจสะท้อนสังคมหรือไม่ก็ตาม นักวิจารณ์บางคนจึงกล่าวว่า วรรณกรรมเป็นคัมภีร์แห่งยุคสมัย เนื่องจากเป็นภาพถ่ายชีวิตของยุคสมัยนั่นเอง

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่า วรรณกรรมเป็นบันทึงคดีที่แสดงให้เห็นถึงเรื่องราวชีวิตมนุษย์ในแง่มุมต่าง ๆ รวมไปถึงสภาพความเป็นอยู่สิ่งแวดล้อมและสังคมมนุษย์โดยที่ผู้เขียนจินตนาการสร้างสรรค์ขึ้นมา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินในขณะเดียวกันก็เป็นเรื่องเล่าที่สื่อความรู้สึกของผู้เขียน ซึ่งผู้เขียนย่อมถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก จินตนาการและสภาพสิ่งแวดล้อมออกมาตามทัศนะความรู้และประสบการณ์ของบุคคล

นอกจากนี้วรรณกรรมยังเป็นกระจกเงาบานใหญ่ที่สะท้อนให้รู้จักชีวิตรู้จักสังคมในแง่ที่คล้ายปัญหา วรรณกรรมสร้างความเพลิดเพลินให้แก่ผู้อ่านและพาผู้อ่านออกไปจากความเป็นจริง ดังนั้น นวนิยายจึงเป็นวรรณกรรมที่สามารถเข้าถึงประชาชนส่วนใหญ่และสังคมทุกชนชั้นได้เพราะรวมเรื่องทุกด้านที่อยู่ในความสนใจของคนทั่วไปตั้งแต่เรื่องชีวิตในครอบครัวไปจนถึงวิทยาการแขนงต่าง ๆ

กลวิธีการแต่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สามารถสะท้อนเรื่องราวแนวคิดต่าง ๆ สู่ผู้อ่านได้ กลวิธีในการแต่งนับเป็นความสามารถเฉพาะตัวของนักประพันธ์แต่ละคนหรืออาจกล่าวได้ว่า กลวิธีการแต่งเป็นศิลปะเฉพาะตัวของนักประพันธ์ซึ่งมีความเด่นด้อยแตกต่างกันออกไป ประทีป วาทิกทินกร (2523, น.61) กล่าวว่า นวนิยายจะเป็นนวนิยายที่ดีไม่ได้ หากขาดศิลปะการประพันธ์เพราะศิลปะเป็นเครื่องปรุงแต่งหรือ “ซุรส” ให้เรื่องราวต่างๆ เหล่านั้นเป็นเรื่องที่น่าอ่านชวนให้ติดตามด้วยความเพลิดเพลิน ฟังพอใจและซาบซึ้งสะเทือนใจไปตามเนื้อเรื่อง อารมณ์ของตัวละครหรือจุดจบสำคัญของเรื่อง

หนังสือกฎหมายแห่งกรมที่มีเนื้อหาและเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงกับบุคคลต่าง ๆ ส่วนมากยังมีชีวิตอยู่ สามารถช่วยให้ผู้อ่านหรือผู้ที่ได้ฟังจากการถ่ายทอด การบอกเล่าของผู้อื่น มีอารมณ์และจิตใจอ่อนลงเพราะเกรงกลัวต่อบาปและกฎหมายแห่งกรม มีความเชื่อในผลของการกระทำที่ปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดไม่ช้าก็เร็ว ว่าคนทำดีต้องได้ดีคนทำชั่วต้องได้รับผลตอบสนองจากการกระทำของตนเอง ดังนั้น เมื่อเรื่องราวของผู้คนที่มีประสบการณ์จริงได้ถูกถ่ายทอดลงในหนังสือกฎหมายแห่งกรม เพื่อเป็นอุทาหรณ์ คติเตือนใจคนที่ได้อ่านหนังสือ หนังสือกฎหมายแห่งกรมจึงเปรียบเสมือนสื่อในการกระตุ้นให้ประชาชนและพุทธศาสนิกชนเริ่มเชื่อว่า การปฏิบัติตามหลักคำสอนของพระศาสนา สามารถช่วยและปกป้องคุ้มครองตนเองและคนที่เรารักจากสิ่งชั่วร้ายต่าง ๆ ได้ ผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษาถึงกลวิธีการเล่าเรื่องที่ปรากฏในหนังสือกฎหมายแห่งกรมของ ท.เลียงพิบูลย์

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาถึงกลวิธีการเล่าเรื่องที่ปรากฏในหนังสือกฎหมายแห่งกรม ของ ท.เลียงพิบูลย์

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

มีนักวิจัยหลายคนได้ศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องในเรื่องสั้นของนักเขียน ซึ่งการวิเคราะห์พบว่านักเขียนแต่ละคนจะใช้กลวิธีการเล่าเรื่อง ดังนี้ สุภัท สง่าพันธ์ไชย (2547) ศึกษาวิทยานิพนธ์เรื่อง *กลวิธีการนำเสนอของหนังสือการ์ตูนเรื่อง “คำสาปฟาโรห์”* จำนวน 54 เล่ม จากการศึกษาพบว่า หนังสือการ์ตูนมีกลวิธีการนำเสนอเหมือนนวนิยาย ซึ่งมีองค์ประกอบหลักคือ โครงเรื่อง การดำเนินเรื่อง แก่นเรื่อง ฉาก และตัวละคร มีลักษณะเฉพาะของการเขียนหนังสือการ์ตูน คือ การใช้กรอบภาพการ์ตูน และสัญลักษณ์ต่าง ๆ โครงเรื่องมีการนำเสนอความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกและตัวละครรอง ในการดำเนินเรื่องผู้แต่งใช้กลวิธีของการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างกัน สลับไปมา และการย้อนหลังเพื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ แก่นเรื่องหลักเป็นเรื่องความรัก

แก่นเรื่องรอง เป็นเรื่องของความรักภักดีของเหล่าทหารและประชาชนที่มีต่อฟาโรห์ ฉากจำลองมาจากสถานที่ต่าง ๆ ในประเทศอียิปต์ ตัวละครส่วนใหญ่เป็นแบบมิติเดียว

นอกจากนี้ อูมาพร มะโรณีย์ (2551) ศึกษาวิทยานิพนธ์เรื่อง *สัมพันธบทของการเล่าเรื่องในสื่อการ์ตูน ละครโทรทัศน์ และนวนิยาย* ที่ออกอากาศและตีพิมพ์ในประเทศไทย เรื่อง *ดั่งดวงหฤทัย* และเรื่อง *Full House* สะดุดรักที่พิกใจ เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการเชื่อมโยงหรือตัดแปลงเนื้อหาระหว่างสื่อการ์ตูน ละครโทรทัศน์ และนวนิยาย รวมทั้งเปรียบเทียบลักษณะสัมพันธบท โดยใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ และใช้แนวคิดสัมพันธบท แนวคิดองค์ประกอบการเล่าเรื่อง แนวคิดหลังสมัยใหม่ แนวคิดเรื่องการ์ตูน แนวคิดเรื่องนวนิยาย และแนวคิดเรื่องละครโทรทัศน์ ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะสัมพันธบทในสื่อการ์ตูน ละครโทรทัศน์ และนวนิยาย มีการคงเดิม ขยายความ ตัดทอน และตัดแปลงรายละเอียดของเรื่องตามองค์ประกอบการเล่าเรื่องโดยคงเดิมองค์ประกอบหลัก ได้แก่ โครงเรื่องหลัก แก่นเรื่องหลัก ความขัดแย้ง ลักษณะเด่นของตัวละคร และลักษณะฉากส่วนใหญ่ เปลี่ยนแปลงรายละเอียดย่อยของแต่ละองค์ประกอบ ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อสัมพันธบท ได้แก่ ธรรมชาติของสื่อ ปัจจัยด้านธุรกิจและการตลาด ปัจจัยการผลิต และปัจจัยด้านสังคม ลักษณะสัมพันธบททั้ง 2 รูปแบบ มีความแตกต่างกัน โดยสัมพันธบทการ์ตูนสู่ละครโทรทัศน์ และนวนิยายมีการเปลี่ยนแปลงโดยเน้นการตัดทอนและตัดแปลงองค์ประกอบการเล่าเรื่อง ส่วนสัมพันธบทนวนิยายสู่การ์ตูนและละครโทรทัศน์ เน้นการขยายความองค์ประกอบการเล่าเรื่อง ทั้งนี้ลักษณะสัมพันธบทในสื่อการ์ตูน ละครโทรทัศน์ และนวนิยาย ที่พบว่า ผู้ผลิตเน้นการคงเดิมเนื้อหาจากสื่อเก่า เป็นการยืนยันว่าผลงานสื่อมวลชนในปัจจุบันอยู่ในยุคสื่อหลังสมัยใหม่ ซึ่งมีแนวคิดที่ว่าทุกอย่างในโลกล้วนได้รับการคิดค้นแล้ว ผลงานในปัจจุบันล้วนรื้อฟื้นหรือตัดแปลงจากผลงานที่เคยสร้างมาแล้วทั้งสิ้น ไม่ใช่ผลผลิตที่คิดค้นขึ้นใหม่อย่างแท้จริง

4. วิธีการดำเนินงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการดำเนินงานวิจัยโดยอาศัยข้อมูลเอกสารและแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ข้อมูลการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประวัติและผลงานของ ท.เลียงพิบูลย์ กลวิธีการเล่าเรื่อง ผู้เล่าเรื่องและผู้ฟังเรื่องเล่า

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องในหนังสือ กฎแห่งกรรมของ ท.เลียงพิบูลย์ ตามทฤษฎีและแนวคิดในการศึกษาวิเคราะห์

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนการนำเสนอข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลการวิจัยด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

5. สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย

ในบทความนี้จะขอยกตัวอย่างการวิเคราะห์กลวิธีการเขียนของ ท.เลียงพิบูลย์ จากหนังสือในตอน คนมีบาป โดยกลวิธีการเล่าเรื่องเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของงานเขียนประเภทบันเทิงคดีโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเขียนเรื่องสั้น ซึ่งมีการจำกัดความยาวของเรื่อง ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการกำหนดกลวิธีการเล่าเรื่อง จึงจะสามารถนำเสนอแง่มุมของเรื่องได้อย่างไม่สับสน ดังนั้นกลวิธีการเล่าเรื่องจึงเป็นเทคนิคและศิลปะอย่างหนึ่งของงานเขียนที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถของนักเขียนว่าจะถ่ายทอดเรื่องราวให้เหมาะสมและน่าสนใจเพียงใด การวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องในหนังสือกฎแห่งกรรมของ ท.เลียงพิบูลย์ ผู้วิจัยได้ศึกษาจากหนังสือกฎแห่งกรรมจำนวน 2 เล่ม คือ 1.กฎแห่งกรรม ฉบับ คนมีบาป ประกอบด้วยเรื่องสั้นทั้งหมด 6 ตอน และ 2.กฎแห่งกรรม ฉบับ หนึ่งกรรมหนึ่งเวร ประกอบด้วยเรื่องสั้นทั้งหมด 6 ตอน โดยศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องที่ปรากฏในหนังสือกฎแห่งกรรม ท.เลียงพิบูลย์ ดังนี้

ด้านที่ 1 ผู้เล่าเรื่อง

ผู้เล่าเรื่องปรากฏตัวในฐานะตัวละครในเรื่อง คือการเล่าเรื่องของผู้เล่าเรื่องปรากฏตัวในฐานะตัวละครผู้มีบทบาท และมีส่วนร่วมในเหตุการณ์และสถานการณ์ต่าง ๆ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. ผู้เล่าที่ปรากฏตัวเป็นตัวละครเอก (ผู้เล่าเรื่องเป็นผู้กระทำ) ผู้เล่าเรื่องตัวเองจะเล่าทุกอย่างที่ได้พบ ได้เห็น ได้ยินมา หรือมาจากประสบการณ์ของตัวเอง
2. ผู้เล่าที่ปรากฏตัวเป็นตัวละครรอง (ผู้เล่าเรื่องที่เป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ หรือพยาน) ทำหน้าที่เล่าเรื่องของตัวละครเอก หรือตัวละครอื่น ๆ ในฐานะผู้รู้เห็นเท่านั้น

ผู้เล่าเรื่องไม่ปรากฏตัวในฐานะตัวละครในเรื่อง คือ ผู้เล่าจะไม่ปรากฏเป็นตัวละครใดตัวละครหนึ่งในเรื่องเล่าที่เกิดขึ้น แต่จะนำเสนอผ่านการกระทำ คำพูด และทัศนคติของตัวละครที่ถูกเอ่ยถึงในสรรพนามบุรุษที่3 แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. ผู้เล่าแบบรู้แจ้ง เล่าผ่านบุรุษที่ 3 เปิดโอกาสให้นักเขียนสามารถถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกต่าง ๆ ได้อย่างอิสระ

2. ผู้เล่าเรื่องที่เป็นผู้รู้เฉพาะตัวละครเอก เล่าโดยใช้บุรุษที่ 3 สามารถล่วงรู้อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดของตัวละครเอกได้เพียงอย่างเดียว ไม่สามารถล่วงรู้ถึงความรู้สึกตัวละครอื่น ๆ ได้

ด้านที่ 2 ผู้ฟังเรื่องเล่า ผู้วิจัยศึกษา ผู้ฟังที่ปรากฏในเรื่องและผู้ฟังที่ไม่ปรากฏในเรื่อง

ด้านที่ 3 การนำเสนอเรื่องเล่า โดยผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง ดังนี้

1. การเปิดเรื่อง คือ จุดเริ่มต้นของเหตุการณ์หรือพฤติกรรมที่จะกำหนดเรื่องให้ เป็นไปโดยลำดับ
2. การดำเนินเรื่อง คือ การลำดับเรื่องราวของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง
3. การปิดเรื่อง คือการคลี่คลายปัญหาของตัวละครที่ประสบพบเจอในเหตุการณ์ต่าง ๆ

หนังสือกฎแห่งกรรม เป็น **หนังสือที่สอนให้คนเป็นคนดี ละเว้นจากการทำชั่ว** ซึ่งแต่ละตอนล้วนเป็นคำสอนที่ช่วยให้ดำเนินชีวิตไปในทางที่ถูกที่ควรได้เป็นอย่างดี

คนมีบาป เรื่อง คนมีบาป เป็นเรื่องราวของชายผู้หนึ่งที่ฆ่าเพื่อนเพราะหวังเงินทอง ผู้เขียนนำเสนอเรื่องราวโดยให้ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่าเรื่องราว **“ข้าพเจ้า”** ผู้เล่าปรากฏในฐานะตัวละครรอง เล่าเฉพาะเหตุการณ์ปัจจุบัน **“ลุงตาล”** ผู้เล่าปรากฏในฐานะตัวละครเอก เล่าเฉพาะเหตุการณ์ในอดีตของตนเอง

เนื้อหาเรื่อง “คนมีบาป” “ข้าพเจ้า” กล่าวถึง “ลุงตาล” ชายพิการหน้าตาอัปลักษณ์ เนื้อตัวมีแต่รอยแผลเป็น ลุงตาลเป็นคนที่มีความรู้และยังสามารถแต่ง โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ได้เป็นอย่างดี วันหนึ่งลุงตาลได้เล่าเรื่องราวชีวิตในสมัยที่ยังเป็นวัยรุ่นให้ฟัง และขอให้ “ข้าพเจ้า” สัญญาด้วยสัจจะวาจาว่าถ้าหากลุงตาลยังมีชีวิตอยู่ ห้ามนำเรื่องไปเล่าสืบทอดให้คนอื่นฟังโดยเด็ดขาด “ลุงตาล” เล่าเรื่องราวย้อนกลับไปสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็นช่วงเวลาที่ไม่ใคร ๆ ก็มุ่งหวังจะเป็นข้าราชการ แต่สำหรับลุงตาลนั้นอยากจะทำอาชีพค้าขาย จึงได้ยืมเงินเพื่อนมาลงทุน ในเวลาต่อมาเพื่อนคนที่ลุงตาลไปยืมเงินได้นำทรัพย์สินเงินทองมาฝากไว้ให้ลุงดูแลเพราะลุงตาลเป็นคนที่เขาไว้ใจที่สุด แต่ด้วยความโลภของลุงตาลจึงได้ฆ่าเพื่อนเพื่อหวังเอาสมบัติ จึงทำให้เพื่อนที่ตายกลับมาแก้แค้นลุงตาลอย่างสาสม

สำหรับตอนเรื่อง คนมีบาป ปรากฏกลวิธีการเล่าเรื่องทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านผู้เล่าเรื่อง ด้านผู้ฟังเรื่องเล่า และกลวิธีการนำเสนอ ดังต่อไปนี้

1. ผู้เล่าเรื่อง

เรื่อง คนมีบาป ผู้เขียนใช้ผู้เล่าเรื่องแบบผสม คือ แบบที่ 1 ผู้เล่าปรากฏตัวในฐานะตัวละครเอก ทำหน้าที่เล่าเรื่องราวของตัวเองในอดีต โดยใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า “ลุง” เล่าในรูปของกระแสความคิดไปถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมาแล้วในอดีต และถ่ายทอดความรู้สึกของตนเองต่อเหตุการณ์นั้น ๆ ดังข้อความที่ปรากฏในเรื่อง กล่าวไว้ว่า

ขณะที่ฟูพหลับไปนั้น ลุงมองเห็น สาย เดินตรงเข้ามาหาเขา นุ่งผ้าม่วงสีน้ำเงิน เหมือนกับวันที่ตกน้ำตายหน้าตาถมึง กิริยาบอกว่าโกรธจัด สาย มายืนต่อหน้าลุง แล้วก็ชี้หน้าด่าลุงว่า

“ไอ้ตาล ไอ้คนทรยศ ใจมึงเลวยิ่งกว่าสัตว์ มึงแทนคุณกูด้วยการ ผลักกูตกน้ำ เสียตายที่กูหลงคิดว่ามึงเป็นเพื่อนตายหลงรักและไว้ใจมึง ความโลภเปลี่ยนจิตใจของมึงให้กลายเป็นสัตว์ป่า มึงฆ่ากูเพื่อหวังจะได้สมบัติของกู ไซ้ใหม่อย่าหวังเลยว่าจะครอบครองสมบัติของกูไปได้ตลอดรอดฝั่ง กูจะไม่ให้มึง จำไว้ นะ ไอ้ตาล ไอ้เพื่อนทรยศ กูจะเอาสมบัติของกูคืน” ลุงตกใจมาก ร้องอ้อนวอนต่อสายปากคอสนั่นเพื่อจะขอลูแก่โทษ

“สายเอ๋ย ยกโทษให้กันเถิด กันผิดไปแล้ว กันได้ทรยศต่อเพื่อน กันฆ่าเพื่อน ยกโทษให้กันเถิดสาย ถึงอย่างไรแกก็ตายไปแล้ว อย่าจองเวรจองกรรมกันเลย เท่าที่อยู่มาทุกวันนี้ กันก็ทุกข์ทรมานจิตใจมากแล้ว” เสียงฝีเท้าของสายหัวเราะดังลั่น

“น่าจำมากไอ้ตาล มึงฆ่ากูเพื่อหวังสมบัติของกู แล้วมึงไม่ให้กูจองเวร ยังมีหน้ามาอ้อนวอนกูอีก กูจะไม่ยอมยกโทษให้มึง ไอ้เพื่อนทรยศ ไอ้คนใจสัตว์ หมามันยังมีความกตัญญูกว่ามึงเสียอีก มึงมันฉลาดมาก แต่จงคอยรับกรรมมึงให้ดี จำไว้ นะ ไอ้ตาล ไอ้เนรคุณ” พูดแล้วสายก็เดินตรงเข้าไปในห้อง ซึ่งเมียของลุงนอนอยู่ ลุงกลัวสายจะเข้าไปทำร้ายเมีย รีบตะโกนเสียงหลงว่า

“อย่า! สาย อย่าไปทำอันตรายเมียข้า เขาไม่รู้เรื่องอะไร ข้าเอง ข้าทำคนเดียวเท่านั้น” แล้วลุงก็สะดุ้งตกใจตื่น เหงื่อโชกตัวด้วยความหวาดกลัว

(กฎแห่งกรรม ฉบับ คนมีบาป, 2559, น.34-35)

จากข้อความข้างต้น เป็นการแสดงถึงความรู้สึกหวาดกลัวของตัวละครที่ต้องพบกับสภาวะ
คุกคามทางด้านจิตใจ เนื่องจากเหตุการณ์เรื่องราวในอดีตที่ตนเองวางแผนฆ่าเพื่อนเพราะหวังสมบัติ
เงินทองความผิดครั้งนั้นทำให้เกิดความหวาดผวาและวิตกกังวล กลัวว่าเพื่อนที่ตนเคยฆ่าจะกลับมา
เอาชีวิตของตนเองและภรรยา การถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกดังกล่าวนี้ ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจ
ความรู้สึกของตัวละครที่ถ่ายทอดออกมาได้เป็นอย่างดี รวมไปถึงภูมิหลังและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิด
ขึ้นกับตัวละคร ทำให้ผู้อ่านรับรู้ถึงพฤติกรรมของตัวละครที่ส่งผลต่อการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งได้
อย่างชัดเจน

แบบที่ 2 ผู้เล่าปรากฏตัวในฐานะตัวละครรอง ผู้เขียนใช้วิธีการเล่าเรื่องโดยให้ตัวละคร
รอง (ข้าพเจ้า) ทำหน้าที่เสนอเรื่องราวของตัวละครหลัก (ลุงตาล) ในฐานะคนคอยสังเกตการณ์
สังเกตพฤติกรรมภายนอกของตัวละครหลัก และเล่าเรื่องราวของตัวละครให้กับผู้อ่านทราบ ดัง
ข้อความที่ปรากฏในเรื่องว่า

ข้าพเจ้าได้รู้จักชายพิการหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวผู้หนึ่ง ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยของ
แผลเป็น นัยน์ตาข้างหนึ่งแหกหลบลงต่ำกว่าอีกข้างหนึ่ง แขนซ้ายคอก ขาข้างหนึ่งลีบ ตามตัวเต็มไปด้วย
ด้วยแผลเป็น เห็นแล้วขยะแขยง น่าเกลียด และน่าสังเวช เวลาจะเดินต้องใช้ไม้ยันรักแร้สองข้าง จะ
เดินแต่ละก้าวก็ต้องโยกตัวด้วยความลำบาก

ชายพิการอัปลักษณ์ผู้นี้ได้มาอาศัยนั่งที่ห้องแถวร้านนี้ตามเคย
แกนั่งดูคนสัญจรไปมา จนถึงเวลาเย็นแกก็กลับไปวัด ซึ่งเป็นที่พักอาศัย
ชายผู้นี้ข้าพเจ้าเรียกแกว่า “ลุงตาล” เด็ก ๆ แถวนั้นชอบเรียกแกว่า “ตา
ตาลผีดิบ” เพราะรูปร่างแกเหมือนครึ่งผีครึ่งคน มีเด็กแก่น ๆ ชอบล้อเลียน
เอาก้อนดินขี้ขี้ปาแกเล่นเป็นการสนุก ทำให้ลุงตาลมีอารมณ์ขุ่นเคืองและ
โกรธแค้น บางครั้งแกใช้คำที่ไม่สุภาพกับเด็ก ๆ เหล่านั้นไปบ้าง เพื่อคลาย
อารมณ์โกรธ เห็นแล้วก็อดสงสารแกไม่ได้

(กฎแห่งกรรม ฉบับ คนมีบาป, 2559, น.1-2)

จากข้อความข้างต้นเป็นการใช้ตัวละครรองเป็นผู้เล่าเรื่อง ผู้เขียนกำหนดให้ “ข้าพเจ้า”
เป็นผู้เล่าเรื่องในมุมมองที่จำกัดขอบเขตเท่าที่ตนได้เห็นและได้ยินจากการพูดคุยกับตัวละครเอก
เท่านั้น โดยมีการเล่าเรื่องราวของตัวละครเอก คือ “ลุงตาล” ให้เห็นรูปลักษณ์ภายนอกของตัวละคร
และคอยรายงานเหตุการณ์ต่าง ๆ ตามความเป็นจริงที่ตัวละครรองมองเห็น ซึ่งการใช้ตัวละครรอง

ในการเป็นผู้เล่านี้ สามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงลักษณะของคน ๆ หนึ่งได้อย่างชัดเจน และสร้างความสนใจให้แก่ผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านต้องติดตามค้นหาความจริงหรือข้อสรุปเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับชายพิการผู้นี้

2. ผู้ฟังเรื่องเล่า

เรื่อง คนมีบาป เป็นเรื่องราวชีวิตของลุงตาลที่ประสบพบเจอมาด้วยตนเอง ลุงตาล (ผู้เล่าเรื่องตัวละครหลัก) ทำหน้าที่ถ่ายทอดเรื่องราวให้ ข้าพเจ้า (ผู้เล่าเรื่องตัวละครรอง) ได้รับฟังถึงเหตุการณ์ในสมัยอดีตของลุงตาล ดังนั้น ตัวละคร “ข้าพเจ้า” นอกจากจะเป็นผู้เล่าเรื่องที่ปรากฏในฐานะตัวละครรองแล้ว “ข้าพเจ้า” ยังทำหน้าที่เป็นผู้รับฟังเรื่องเล่าจากตัวละครหลักที่เล่าเรื่องในฐานะตัวละครรอง คือ “ข้าพเจ้า” ที่ทำหน้าที่เป็นผู้ฟังที่ปรากฏในเรื่องและนำเรื่องที่ได้รับฟังมาถ่ายทอดต่อผู้อ่านในฐานะผู้เล่าที่เป็นตัวละครรองของเรื่อง

3. กลวิธีการนำเสนอ

เรื่อง คนมีบาป ผู้เขียนได้นำเสนอกลวิธีการนำเสนอเรื่อง ตามส่วนสำคัญของเรื่องเล่า คือ การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง ดังต่อไปนี้

การเปิดเรื่อง

เรื่อง คนมีบาป ใช้กลวิธีการเปิดเรื่องโดยการบรรยายถึงลักษณะทางกายภาพของชายคนหนึ่งที่มีรูปร่างพิการ หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยแผลเป็น เป็นที่น่ารังเกียจ น่าขยะแขยงต่อบรรดาผู้พบเห็น ดังข้อความที่ปรากฏในเรื่องว่า

เมื่อต้นสมัยรัชกาลพระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 6 ข้าพเจ้าได้รู้จักชายพิการหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวผู้หนึ่ง ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยของแผลเป็น นัยน์ตาข้างหนึ่งแหกหลบลงต่ำกว่าอีกข้างหนึ่ง แขนซ้ายคอก ขาข้างหนึ่งลีบ ตามตัวเต็มไปด้วยแผลเป็น เห็นแล้วขยะแขยง น่าเกลียด และน่าสังเวช เวลาจะเดินต้องใช้ไม้ยันรักแร้สองข้าง จะเดินแต่ละก้าวก็ต้องโยกตัวด้วยความลำบาก

(กฎแห่งกรรม ฉบับ คนมีบาป, 2559, น.1)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายถึงลักษณะทางกายภาพของชายพิการผู้หนึ่ง เพื่อนำไปสู่เรื่องราว เหตุการณ์ การกระทำ และความรู้สึกนึกคิด ที่มีผลต่อชีวิตของชายพิการผู้นี้ ที่มีความเชื่อเกี่ยวกับเวรกรรมในพระพุทธศาสนา ในเรื่อง การชดใช้กรรมของตัวเองที่

เคยทำไว้ในอดีต ที่ส่งผลให้ชายพิการผู้นี้ได้รับเคราะห์กรรมอย่างแสนสาหัสทั้งทางกายและจิตใจในปัจจุบัน

การดำเนินเรื่อง

เรื่องคนมีบาป ผู้เขียนใช้การดำเนินเรื่องแบบย้อนต้น โดยการกำหนดให้มีผู้เล่าเรื่อง 2 แบบ คือ ผู้เล่าเรื่องในฐานะตัวละครรอง (ข้าพเจ้า) เล่าถึงเหตุการณ์ในเวลาปัจจุบันของชายพิการหน้าตาอัปลักษณ์ เป็นที่น่ารังเกียจของผู้พบเห็นดังข้อความที่ปรากฏในเรื่องกล่าวว่า

ข้าพเจ้าได้รู้จักชายพิการหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวผู้หนึ่ง ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยของแผลเป็น นัยน์ตาข้างหนึ่งแหกหลบลงต่ำกว่าอีกข้างหนึ่ง แขนซ้ายคอก ขาข้างหนึ่งลีบ ตามตัวเต็มไปด้วยแผลเป็น เห็นแล้วขยะแขยง น่าเกลียด และน่าสังเวช เวลาจะเดินต้องใช้ไม้ยันรักแร้สองข้าง จะเดินแต่ละก้าวก็ต้องโยกตัวด้วยความลำบาก

(กฎแห่งกรรม ฉบับ คนมีบาป, 2559, น.48-49)

หลังจากนั้น ผู้เล่าเรื่องในฐานะตัวละครหลัก (ลุงตาล) ได้เล่าย้อนกลับไปยังเหตุการณ์ในอดีตที่ได้ลงมือฆ่าเพื่อนเพราะหวังสมบัติ ทำให้เพื่อนที่ตายกลับมาแก้แค้นให้ได้รับทุกข์อย่างแสนสาหัส

การปิดเรื่อง

เรื่อง คนมีบาป ผู้เขียนใช้การจบเรื่องโดยให้ตัวละครประสบความสำเร็จ ตัวละครหลัก (ลุงตาล) ได้รับเคราะห์กรรมจากสิ่งที่เคยก่ออย่างแสนสาหัส ชีวิตพลิกผันจากหน้ามือเป็นหลังมือ สูญเสียทรัพย์สินเงินทอง กระทั่งตัวเองเสียชีวิตในตอนจบ ดังข้อความที่ปรากฏในเรื่องว่า

“ฮะ! ฮะ! เวลาถึงจะตาย มึงจึงจะนึกถึงอาจารย์ เวลาถึงรำรวย มึงไม่เคยนึกถึงท่านเลย เอาละ เพื่อเห็นแก่ท่านอาจารย์ซึ่งเป็นที่เคารพของกู และเมื่อมึงกลัวตาย จำไว้ละมึงจะยังไม่ตาย ฮะ! ฮะ! ฮะ! กูก็จะไม่ให้มึงตาย มึงยังไม่ตายแต่มึงจะมีเงินเกิน ๔ สลึงไม่ได้ จำไว้ละไอ้ตาล”

ทันใดนั้นเอง กำลังของลุงก็กลับมีขึ้นเหมือนเดิมอย่างประหลาด ลุงตาลีตาลานลุกขึ้นไฟกำลังใหม่อยู่รอบตัวติดเสื้อผ้าที่ลุงใส่ ลุงรวบรวมกำลังพุ่งตัวออกจากห้องแล้วก็หมดสติไป ด้วยความหวาดกลัวระคนกับ

ความปวดแสบปวดร้อน จะนานเท่าใดไม่รู้ พอลืมตาขึ้นอีกครั้งหนึ่งก็
มองเห็นพระสงฆ์สามเณรและลูกศิษย์วัดล้อมรอบตัวลุง

(กฎแห่งกรรม ฉบับ คนมีบาป, 2559, น.43)

ตัวละครรอง (ข้าพเจ้า) ประสบกับความโศกเศร้าเสียใจกับการจากไปของลุงตาล
ดังข้อความที่ปรากฏในเรื่อง กล่าวว่

ข้าพเจ้าเห็นลุงตาลเมาจาก ก็คิดว่าควรจะไปส่งถึงที่พัก จึงได้
จัดการเรียกรถลากมาเพื่อนำไปส่ง เมื่อข้าพเจ้าเรียกรถลากมาแล้วและจะ
เข้าไปพุง ลุงตาลก็ลุกขึ้นมาแล้วบอกว่า “ชอบใจมากหลานชาย ไม่ต้องไป
ส่ง ลุงไปเองได้ ลุงไม่เมา” พุดพลางก็หยิบไม้สอดเข้าใต้รักแร้แล้วจัดแจง
พุงตัวออกจากร้านเหล้าไปทำให้ผู้ที่เห็นเหตุการณ์หลายคนในร้านเหล้า
รวมทั้งข้าพเจ้าแปลกใจมาก เพราะทุกคนเห็นแกหมดสติไปแล้วแต่ชั่วระยะ
บัดเดียวใจก็หายเมาเป็นปกติ

ต่อจากวันนั้น ลุงตาลก็ไม่มีโอกาสได้ออกมานั่งที่ปากซอยอีก เพราะ
แก่ได้ถึงแก่กรรมลงในคืนวันนั้นเอง ท่ามกลางความอ้างว้างเปล่า
เปลี่ยว ปราศจากพี่น้องญาติมิตรสหายจะมาเห็นใจแก่เป็นครั้ง
สุดท้าย นอกจากพระภิกษุสามเณรที่ในวัดนั้น ได้เฝ้าดูเกายุจนถึงวาระ
สุดท้าย ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวด้วยความเศร้าสลดใจเป็นที่สุด แม้ว่าข้าพเจ้า
ไม่ใช่ญาติของแก่ก็ตาม ก็อดจะเสียน้ำตาเพราะความรักและสงสารลุงตาล
ไม่ได้ ถึงแก่จะเคยชู้มาแล้วก็ตาม แต่ในบั้นปลายของชีวิตก็รู้สึกผิดชอบใน
สิ่งที่ทำลงไปแสดงน้ำใจอันเป็นลูกผู้ชายที่แท้จริง ยอมรับว่าตนเองผิดได้
อย่างหน้าชื่น ข้าพเจ้ายังเคารพรักแก่เมื่อแก่ตายลงก็คล้ายกับได้สูญเสีย
ญาติผู้ใหญ่ไปแล้วอย่างไม่มีวันกลับมาพบกันได้อีก

(กฎแห่งกรรม ฉบับ คนมีบาป, 2559, น.48-49)

กลวิธีการเล่าเรื่องในหนังสือ กฎแห่งกรรมของ ท.เลียงพิบูลย์ เป็นกลวิธีที่ผู้เขียนได้
นำมาใช้เพื่อเสนอเรื่องสั้น ซึ่งประกอบไปด้วย เล่าเรื่อง ผู้ฟังเรื่องเล่า และการนำเสนอเรื่องใน
ประเด็นของผู้เล่าเรื่องนั้นเป็นการพิจารณาว่าใครคือผู้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหรือเป็นการเล่า

เรื่องจากสายตา หรือทัศนะส่วนบุคคลใด การวิเคราะห์ผู้เล่าเรื่อง ของ ท.เลียงพิบูลย์ ได้จำแนกผู้เล่าเรื่องเป็นประเภทใหญ่ ๆ 2 ประเภท คือ ผู้เล่าที่เป็นตัวละครในเรื่อง กับผู้เล่าเรื่องที่ไม่เป็นตัวละครในเรื่อง โดยแต่ละประเภทจะมีลักษณะย่อยที่สามารถทำให้มองเห็นความแตกต่างระหว่างผู้เล่าเรื่องแต่ละประเภทได้อย่างชัดเจน และสามารถวิเคราะห์เรื่องสั้นแต่ละเรื่องได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง ซึ่งบางครั้ง ท.เลียงพิบูลย์ ได้นำเสนอเรื่องโดยใช้ผู้เล่าทั้ง 2 ประเภทผสมกัน ทำให้เรื่องทีเล่ามีลักษณะที่แหวกจากแนวเดิมและน่าสนใจมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการเล่าเรื่องในวรรณกรรมสมัยใหม่หลาย ๆ เรื่อง ที่ผู้เขียนพยายามให้ความสำคัญแก่การเลือกให้ผู้เล่าเรื่องแบบผสมผสาน เช่น เรื่อง บันทึกของวันพรุ่งนี้ (2540) ของ ระเวง บัจจะสันทร ซึ่งมีการเล่าเรื่องสลับไปมาระหว่างการใช้ผู้เล่าแบบรับรู้จำกัด กับการใช้พูดเล่าเรื่องที่เป็นตัวละครหลัก ทำให้เรื่องมีลักษณะที่แหวกแนว กลวิธีการเลือกให้ผู้เล่าเรื่องของ ท.เลียงพิบูลย์ อีกประการหนึ่งที่ผู้วิจัยมีความรู้ว่าเป็นลักษณะแหวกแนว คือการที่ ท.เลียงพิบูลย์ เป็นนักเขียนบุรุษแต่ในการเล่าเรื่องราวที่ต้องใช้ทัศนะหรือความคิดเห็นแทนตัวละคร ท.เลียงพิบูลย์ก็สามารถทำได้หลากหลายมุมมองของผู้เล่าเรื่องที่เป็นบุรุษสตรี เด็ก คนสูงอายุ ผู้เขียนสามารถควบคุมกรอบความคิดของผู้เล่าได้อย่างเหมาะสม

อย่างไรก็ตาม การนำเสนอเรื่องโดยใช้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็น ผู้เล่าต้องใช้ความรอบคอบในการควบคุมการเล่าเรื่องราวให้อยู่ภายใต้ขอบเขตที่ผู้เล่าเรื่องสามารถจะล่วงรู้ได้ แต่เนื่องในความเป็นจริงแล้วผู้เล่าอยู่ภายใต้อำนาจของผู้เขียนอีกชั้นหนึ่ง ผู้ที่รู้เรื่องราวอย่างแท้จริงคือผู้เขียน ซึ่งสามารถที่จะชักใยให้ตัวละครเล่าเรื่องไปตามความต้องการของผู้เขียน ในประเด็นนี้ ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนอาจจะก้าวล้ำเข้าไปในขอบเขตของผู้เล่าเรื่อง ทำให้เรื่องราวถูกเล่าเกินขอบเขตตัวละครมากเกินไป ซึ่งพบในผลงานของ ท.เลียงพิบูลย์ บางเรื่อง การวิจัยเรื่องนี้จึงทำให้ผู้วิจัยเข้าใจรายละเอียดอย่างรอบคอบเกี่ยวกับวิธีการใช้ตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่องมากขึ้น

สำหรับในประเด็นของผู้ฟังเรื่องเล่า ผู้ฟังเรื่องเล่าหมายถึง ผู้ที่รับฟังเรื่องราวต่าง ๆ จากผู้เล่าเรื่อง ดังที่ ฌอง ปีแยร์ ได้กล่าวถึงผู้ฟังเรื่องเล่า สรุปได้ว่า ผู้รับฟัง เรื่องเล่า ได้แก่ บุคคลที่ผู้เล่าเรื่องพูดด้วยในบางครั้งคำพูดของผู้เล่าเรื่องจึงเป็นการกล่าวกับผู้รับฟังเรื่องเล่ามิใช่กล่าวกับผู้อ่านที่มีตัวตน เนื่องจากกลุ่มคำที่กล่าวแก่ผู้ฟังในตัวเองเป็นการกล่าวที่จะไม่เปลี่ยนแปลงตลอดไป เป็นอิสระจากภาษาที่ใช้ถ่ายทอดกลุ่มคำนี้ แต่กลุ่มคำนี้จะถูกนำมาสู่ความหมายและอาจถูกตีความไปต่าง ๆ โดยผู้อ่านแต่ละคนแต่ละสมัยในการศึกษาผู้ฟังในหนังสือกฎแห่งกรรม สามารถจำแนกออกมาได้ 1 ประเภท คือ ผู้ฟังเรื่องเล่าที่ปรากฏอยู่ในเรื่อง

ประเด็นสุดท้าย ได้แก่การนำเสนอเรื่องเล่า ซึ่งเป็นวิธีการที่ผู้เขียน ได้ตัดสินใจว่าจะนำเสนอเรื่องเล่าโดยวิธีใด โดยปกติเรื่องสั้นแต่ละเรื่องจะมีการผสมผสานระหว่างการนำเสนอภาพในอดีตปัจจุบัน การนำเสนอความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร ถ้าขาดส่วนใดส่วนหนึ่งก็จะไม่สามารถดำเนินเรื่องได้ เพราะไม่สามารถเล่าเหตุการณ์และอาการกิริยาของตัวละคร หรือสิ่งที่เกิดขึ้นขณะเดียวกันผู้อ่านจะไม่สามารถ รับทราบลักษณะหรือความรู้สึกนึกคิดของตัวละครได้เลย ดังนั้นในการนำเสนอเรื่อง นักเขียนจึงควรให้ความสำคัญกับการนำเสนอเป็นอย่างมาก

หนังสือกฎแห่งกรรมของ ท.เลียงพิบูลย์ มีการนำเสนอที่มีความหลากหลาย ผู้เขียนในฐานะปัจเจกชนจึงสามารถคิดค้นการนำเสนอให้มีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเองและให้เหมาะกับเหตุการณ์ที่ตนต้องการนำเสนอ ซึ่งผู้เขียนสามารถสร้างกลวิธีการนำเสนอที่เป็นลักษณะเฉพาะมุ่งเน้นการนำเสนอในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมายที่สามารถตอบสนองแนวคิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีการพัฒนาให้เด่นในเชิงเนื้อหา ซึ่งสามารถสะท้อนภาพปัญหาและความเป็นไปของสังคมจริงอย่างตรงไปตรงมา มีประเด็นให้ฉุกละหุก แต่ใช้รูปแบบการเขียนมุ่งเน้นความเข้มข้นของเนื้อหา เนื่องจากกลวิธีการเขียนแบบขนบสามารถลำดับเนื้อหาให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสังคมได้เป็นอย่างดีช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องได้ชัดเจน ไม่สับสนในการประสานเหตุการณ์ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่อง นั้นจะเป็นเหตุเป็นผลกัน ผู้อ่านจะติดตามเรื่องราวได้อย่างรวดเร็วและสามารถรับสารที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอได้อย่างชัดเจนอีกด้วย จากการศึกษาวิธีการเล่าเรื่องในหนังสือกฎแห่งกรรมทั้ง 2 เล่ม ผู้วิจัยพบว่า ท.เลียงพิบูลย์มีความสามารถในการใช้เทคนิคต่าง ๆ เขียนเรื่องเล่าให้มีความน่าสนใจ และทำให้ผ่านติดตามผลงาน ทั้งวิธีการใช้ภาษาที่เรียบง่ายไม่ซับซ้อน ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพและรู้สึกคล้อยตามเรื่องราว อีกทั้งผู้เขียนยังมีการให้ข้อคิดแอบแฝงไว้ในการเล่า เพื่อที่จะทำให้อ่านได้เก็บไว้พิจารณาและนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต

เอกสารอ้างอิง

- ตรีศิลป์ บุญขจร. (2553). *ด้วยแสงแห่งวรรณคดีเปรียบเทียบ*. กรุงเทพฯ: ศูนย์วรรณคดีศึกษา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ท.เลียงพิบูลย์. (2559). *กฎแห่งกรรม ฉบับ คนมีบาป*. พิมพ์ลักษณ์, กรุงเทพฯ: ธรรมสภา.
- ประทีป วาทิกทินกร. (2523). *ลักษณะและการใช้ภาษาไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์รามคำแหง.
- สุภัท สง่าพันธ์ไชย. (2547). *กลวิธีการนำเสนอของหนังสือการ์ตูนเรื่อง “คำสาปฟาโรห์”*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- อุมาพร มะโรณี . (2551). *สัมพันธ์ของการเล่าเรื่องในสื่อการ์ตูน ละครโทรทัศน์ และนวนิยาย*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.